

I DIUMENGE D'ADVENT (B)
Homilia del P. Andreu Marquès, monjo de Montserrat
30 de novembre de 2008
Mc 13, 33-37

L'evangeli d'avui començava amb aquestes paraules: «Estigueu atents, vetlleu, perquè no sabeu pas quan vindrà el temps decisiu». El primer que ens preguntem és, doncs: «De quin temps decisiu es tracta?». La resposta de l'evangeli és ben neta: «Veureu el Fill de l'home venint entre els núvols amb gran poder i majestat» (Mc 13, 26). El temps decisiu serà el retorn del Fill de l'home (o també en podem dir «el dia de Jesucrist», com n'ha dit sant Pau a la segona lectura). A més, també voldríem saber: «Aquest retorn del Fill de l'home, aquest dia de Jesucrist, quan serà?». Aquesta pregunta, l'evangeli no ens la respon. Ben al contrari: en una petita paràbola sobre un amo de casa que se'n va a terres llunyanes i dona al porter l'encàrrec de vetllar, l'evangeli d'avui ens ha dit: «No sabeu quan tornarà l'amo de casa; no sabeu si vindrà al vespre, a mitja nit, al cant del gall, a la matinada. El tindreu aquí a l'hora menys pensada: mireu que no us trobi dormint». I potser encara faríem una tercera pregunta, si no trobéssim el tema massa abstrús i complicat: «Com serà el dia del Fill de home?».

Però aquesta impressió de cosa estranya i complicada no està del tot justificada, ja que cada diumenge, quan celebrem l'eucaristia, ens referim a aquest dia, al dia de Jesucrist. Sempre que celebrem l'eucaristia, «units en la caritat, celebrem la seva mort, confessem amb fe viva la seva resurrecció i esperem fermament el seu retorn gloriós». En totes les nostres eucaristies expressem, doncs, la nostra ferma esperança en el retorn de Jesucrist al final de tot (quan tot s'acabi per a nosaltres). I diem "retorn" perquè Jesús ja va venir el primer Nadal, quan va néixer humilment en una establia de Betlem.

Quan, doncs, les lectures de la missa d'avui ens han parlat del retorn de Jesucrist (o de la seva segona vinguda, com també se sol dir) no ens han posat al davant cap tema nou o estrany, sinó una veritat important que surt cada diumenge. I aquesta veritat és la següent: en la persona de Jesús, Déu ha vingut, ve i vindrà per a la nostra salvació. "Per a la nostra salvació" vol dir que en Jesús trobem l'ajuda perquè la nostra vida no sigui buida, no sigui un erm, sinó una vida que doni fruits de veritat i de bonesa per a nosaltres i per als altres.

Però així com en les últimes setmanes de l'Advent concentrarem la nostra atenció en la primera vinguda de Jesús, la vinguda en la humilitat del Nadal, avui som convidats a fixar-nos en la segona vinguda (la vinguda del final de tot), a esperar-la i a preparar-nos-hi vetllant, una segona vinguda que anomenem gloriosa.

Aquestes paraules, però, ("vinguda humil" i "vinguda gloriosa" que sortiran també al prefaci) no ens hauríem d'enganyar: les dues vingudes són, en el fons, el mateix: en les dues és Déu que ve a salvar-nos. Els evangelis ens ho diuen ben clarament tot referint-se a la vinguda gloriosa: «Quan tot això comenci a succeir, alceu el cap ben alt, perquè molt aviat sereu alliberats» (Lc 21,28). També de la segona vinguda de Jesús al final del temps podem dir i hem de dir, com ho diem de Nadal: «Ens visitarà un sol que ve del cel per il·luminar els qui viuen a la fosca, a les ombres de la mort» (Lc 1,78-79). El dia del final de la nostra història serà, com ho fou i ho és el dia de Nadal, un dia d'alliberament i de llum.

Però en la Sagrada Escripura trobem també expressions misterioses i inquietants per parlar de la fi dels temps i del retorn del Senyor. Per tant no és del tot estrany que sovint s'hagi parlat de les realitats del final no com de realitats lluminoses i alliberadores sinó com de realitats fosques, enigmàtiques i inquietants, més pròpies de

càlculs esotèrics i de profecies misterioses i sinistres que no pas de la bona notícia de la nostra salvació. I, malgrat tot (malgrat tota la imatge apocalíptica), cal mantenir-ho fermament: les paraules de l'evangeli «Llavors veureu el Fill de l'home venint entre els núvols amb gran poder i majestat» (Mc 13, 26) són pur evangeli, són el missatge joiós que els nostres anhels més profunds seran llavors satisfets. Per què? Perquè el Fill de l'home de l'evangeli d'avui no és altre que Jesús, dolç i humil de cor, i perquè el seu evangeli és sempre bona notícia de consol i esperança.

I anem ara a la tercera pregunta (que amb prou feines hem gosat formular). Què passarà aquell dia? En primer lloc, aquell dia serà satisfet el nostre anheli de vèncer la foscor i veure-hi clar. Com diu l'apòstol Pau: «Ara hi veiem de manera fosca, com en un mirall poc clar; llavors hi veurem cara a cara. Ara el meu coneixement és limitat; llavors coneixeré del tot, tal com Déu em coneix» (1C 13,12; cf. 2C 5,7). Esperar el retorn de Jesús vol dir esperar que passi el nostre món de tenebra i que esdevinguin realitat aquell cel nou i aquella terra nova on regnarà la justícia i, per tant, la veritat (cf. 2Pe 3,13).

Jo diria que el que anomenem "judici final" serà la resposta de Déu a l'anheli de justícia i de veritat que tots portem al cor, justícia i veritat que en el nostre món sovint són trepitjades. Com diu el Cohèlet: «A la terra hi ha [sobretot] una cosa que em decep: hi ha justos a qui van les coses com si fossin malvats i hi ha malvats a qui les coses van com si fossin justos» (Coh 8,14). Quan estarem davant el Senyor, el darrer dia, es restablirà la veritat –i amb ella la justícia–, aquella veritat que les falses grandeses i les mentides del nostre món sovint oculten. Però l'important del darrer dia no és pas que es manifesti la veritat dels altres, sinó que es manifesti la nostra veritat (que sovint no coneixem) i sobretot la veritat de Déu (que coneixem menys encara). Esperem que el darrer dia s'apliqui a nosaltres allò de l'Apòstol: «Quan es manifestarà el Crist, que és la nostra vida, també nosaltres ens manifestarem amb ell plens de glòria» (Col 3,4). Esperem també que les nostres descobertes d'aleshores siguin de la mena de les descobertes d'aquells que el jutge diví posarà a la seva dreta i que diran sorpresos: «Senyor, ¿quan us vam veure afamat, i us donàrem menjar; o que teníeu set i us donàrem beure? (Mt 25,37), i que no siguin com les descobertes d'aquells que el jutge posarà a la seva esquerra i que diran plens d'estupor: «Senyor, ¿quan us vam veure afamat o assedegat, foraster o despullat, malalt o a la presó, i no us vam assistir?» (Mt 25,44). És això precisament el que hem demanat en l'oració del començament: que acollim amb bones obres la vinguda del Senyor i que siguem comptats entre els elegits, a la seva dreta.

Però a més d'esperar el retorn del Senyor i el seu judici, esperem sobretot la visió de Déu, l'objecte més gran d'esperança i la llum més gran. «Feliços els nets de cor, perquè veuran Déu» (Mt 5,8). Feliços perquè podran satisfer l'anheli de veritat que sempre han portat al cor. *O Veritas!* [oh Veritat!], deia sempre un pare de l'església adreçant-se a Déu. I també: «Ens heu fet orientats cap a Vós i el nostre cor està inquiet fins que no descansa en Vós» (*Conf.* 1, 1,1).

Germans i germanes: que la ferma esperança que al final triomfaran plenament la veritat, la justícia, la pau i –com a resum de tot– l'amor ens animi a treballar-hi ja des d'ara.